

Arrest

nr. 125 379 van 10 juni 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 juni 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 december 2012, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 6 mei 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 23 mei 2013 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27/12/2012 werd ingediend door:

*Naam: [G.]
Voorna(a)m(en): [J.]
Nationaliteit: Albanië
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De Belgische onderdane heeft een 12 tal loonfiches voorgelegd met een gemiddeld maandelijks inkomen van € 900. Hieruit blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan niet voldoende toereikend zijn zoals vereist door artikel 14, §1, 3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen blijkt dat de Belgische partner van betrokkene maximum 900€ inkomen heeft per maand. Het inkomen van de Belgische partner ligt voor haar alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een mini[m]um aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen. Bijgevolg loopt de betrokkene een erg verhoogd risico om ten laste te vallen van de openbare overheden.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel, met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting in zijn synthesememorie:

“De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. Verzoekende partij stelt dat dit niet gebeurd is in case.

Verzoekende partij volhardt in het feit dat de DVZ geen voldoende behoeftenanalyse gemaakt heeft, conform artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij gaf daarbij aan dat het bedrag van 1282,14 euro per maand slechts een referentiebedrag is.

De DVZ stelt dat er wel degelijk een behoeftenanalyse gemaakt is en verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing [...]

Verzoekende partij is van oordeel dat de beweringen van de DVZ niet beantwoorden aan het begrip behoeftenanalyse en leidt hieruit een schending van de wet van 1991 (voormeld) af.”

3.2.1. De Raad stelt vast dat de motieven die aan de basis liggen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De voorziene motivering is tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Waar verzoeker betoogt dat verweerder in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen degelijke “*behoefteanalyse*” opnam moet worden geduid dat verweerder duidelijk aangaf dat hij van oordeel was dat verzoekers echtgenote ten minste dient te beschikken over een inkomen dat toelaat om met twee personen met een minimum aan waardigheid te leven en dat dit niet mogelijk is met een inkomen dat lager ligt dan 900 euro per maand. Deze toelichting laat verzoeker toe te begrijpen waarom het inkomen van zijn echtgenote onvoldoende wordt geacht en aan welke norm hij en zijn echtgenote volgens verweerder moeten voldoen opdat in casu zou kunnen worden besloten dat zij voldoende bestaansmiddelen hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd in zijn betoog dat niet de vereiste behoeftanalyse werd doorgevoerd en de motivering inzake deze analyse niet volstaat.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Aangezien niet blijkt dat verweerder de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet zorgvuldig heeft voorbereid en evenmin blijkt dat hij zich bij het nemen van deze beslissing niet heeft gebaseerd op correcte gegevens – waarbij moet worden opgemerkt dat hij gebruik maakte van de gegevens die hem door verzoeker zelf werden overgemaakt – kan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker .

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK